

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: **M. K.**, narozený X,
bytem X, X,
zastoupen advokátem JUDr. Františkem Schulmannem,
sídlem Valentinská 92/3, Praha,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**,
sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. KK/3199/DS/19-4 ze dne 7. 5. 2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím Městského úřadu Sokolov č. j. MUSO/74307/2018/OPŽÚ/BRRI-26 ze dne 23. 10. 2019 byl žalobce uznán vinným přestupkem podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v souvislosti s porušením § 6 odst. 1 písm. a) téhož zákona. Tohoto přestupku se měl dopustit tím, že dne 11. 7. 2018 v době okolo 21.10 hod. nebyl žalobce připoután bezpečnostním pásem za jízdy v ulici Jednoty v Sokolově.

Městský úřad za tento přestupek uložil žalobci pokutu ve výši 1 600 Kč. Odvolání žalobce žalovaný zamítl rozhodnutím č. j. KK/3199/DS/19-4 ze dne 7. 5. 2020 a rozhodnutí městského úřadu potvrdil.

2. Proti rozhodnutí žalovaného žalobce brojil žalobou. V ní namítl jednostranný postup a subjektivní hodnocení důkazů žalovaným i prvostupňovým správním orgánem. Pochybnosti vzbudilo svědectví zasahujících policistů, kteří skrze dvě skla za soumraku upozorovali nepřipoutaného žalobce, a přitom si nevybavili okamžik, kdy se již připoutal. Podezřelý byl i krátký čas výslechu, pouhých devět a jedenáct minut. Přestože se žalobce snažil položit jednomu ze svědků otázku, odpověď ani samotná otázka nebyly zaprotokolovány. Z pořízeného videozáznamu nebylo lze spatřit, zda jel žalobce nepřipoután. Žalobce nadto disponuje jím pořízeným videozáznamem na podporu vlastních tvrzení. Dále žalobce rozporoval závěr žalovaného o doznání se k přestupku. Žalobce chtěl pouze jednání s policií co nejrychleji skončit, proto souhlasil s projednáním přestupku. Z toho nelze dovodit tichý souhlas žalobce s tím, že se přestupek stal. Žalovaný svým postupem fakticky přenesl důkazní břemeno na žalobce. Ve svůj prospěch žalobce dále odkázal na zprávu o šetření Veřejného ochránce práv sp. zn 5700/2019/VOP/MK ze dne 13. 11. 2019.
3. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že není podstatné, zda svědci vůbec průběh žalobcova připoutání popisovali. Podstatné bylo, že měli příhodné podmínky, aby zaznamenali dobu jízdy bez zapnutých pásů. Z délky ústního jednání ve věci (stejně jako obecně z délky úkonů) nelze vyvodit nesprávnost či nezákonnost. Žalobce se výslechu svědků zúčastnil, přičemž bez námitek podepsal závěrečný protokol. Ohledně námitek k pořízenému videozáznamu žalovaný podotkl, že hlavní důkaz ve věci představovaly výpovědi svědků. Stěžejní nebyla viditelnost na videozáznamu, ale zrakem svědků. Tato viditelnost se stala reálnou, neboť tvrzený přestupek žalobce spáchal za soumraku, nikoli za absolutní tmy. Současně obsah správního spisu doložil, že se žalobce zajímal, zda lze věc vyřešit bez bodu při zaplacení pokuty na místě. Proto svědci v průběhu správního řízení naznačili, že si byl žalobce svého jednání vědom. Obhajobu založenou na tvrzení, že chtěl věc řešit na místě pouze s odkazem na urychlení celého procesu, žalobce uplatnil poprvé až v žalobě, ve správním řízení tuto námitku neuplatnil. Z pořízeného videozáznamu vyplynulo, že žalobce hodlal na místě zaplatit pokutu, pokud by se vyhnul bodovému postihu. Poté, co se od policisty dozvěděl, že přestupek je bodovaný v každém případě, odmítl věc na místě řešit. Doložené vyjádření Veřejného ochránce práv se týkalo typové odlišeného případu, v porovnání s nímž svědecké výpovědi ve věci nebyly zpochybněny výpovědi spolujezdce ani výhledovými podmínky, potažmo rozpory ve svědeckých výpovědích.
4. V replice žalobce uvedl, že svědci nezaznamenali pohyb, jímž by se žalobce připoutával. Zároveň ve správním řízení netvrdili, že by se žalobce připoutával dodatečně. Totéž doložily veřejné kamerové záznamy. Proto žalovaný nemůže tvrdit opak. Obdobně pak vypovídá přiložená zpráva Veřejného ochránce práv.

Posouzení věci

5. Žaloba není důvodná. Napadené rozhodnutí poskytuje přiléhavou odpověď na všechny zásadní námitky žalovaného. Jasně z něj plyne, že skutkový závěr o tom, že žalobce nebyl za jízdy připoután, je založen především na výpovědi členů policejní hlídky. Tuto výpověď nezpochybňují žádné okolnosti zjištěné v přestupkovém řízení, ani dílčí výhrady, které žalobce uvedl v žalobě.

6. Nedůvodná je námitka směřující vůči protokolaci výsledku svědčících policistů. Protokol o ústním jednání o přestupku je podle § 53 odst. 3 subsidiárně uplatnitelného správního řádu veřejnou listinou, takže bylo na žalobci, aby prokázal, že jeho obsah neodpovídá skutečnosti (srov. rozsudek NSS č. j. 7 As 146/2016-29 ze dne 27. 3. 2017). Žalobce při ústní jednání před správním orgánem žádné námitky vůči protokolaci nevznnesl a v řízení o žalobě nenavrhoval jediný důkaz k prokázání toho, že svědci nevypovídali tak, jak je v protokolu uvedeno. Nesprávnost protokolu tedy nemohl prokázat (mohl samozřejmě prokázat nesprávnost samotných výpovědí, vůči těm ale konkrétně nebrojil). Ze samotné délky výsledku svědků neplyne žádná vada řízení, ani pochybnost o kvalitě či kvantitě zjištění skutkového stavu.
7. Namítal-li žalobce, že v protokolu chybí jeho otázka svědkovi i odpověď svědka, není zřejmé, v čem to vypovídá o nezákonnosti napadeného rozhodnutí či hmotněprávně významné vadě řízení. Žalobce měl možnost rozporovat protokolaci přímo při ústním jednání o přestupku, v rámci odvolacího řízení i v řízení před soudem. V žalobě však neuvedl, jakou že otázku a odpověď protokol nezaznamenává, ani v čem by tato vada protokolu měla mít vliv na rozhodnutí o přestupku. Z žaloby tedy nijak neplyne, že by šlo o vadu, která by mohla mít vliv na rozhodnutí ve věci samé. I zde však platí, že bylo na žalobci, aby prokázal, že ve skutečnosti položil otázku, která v protokolu není zaznamenána. To neprokázal.
8. Zbylé námitky žalobce pak směřovaly proti výsledkům důkazního řízení. Žalobce v nich zaujal značně obecný postoj, který lze shrnout v tom smyslu, že provedenými důkazy nebylo možné prokázat přestupkové jednání žalobce, popřípadě, že existují dílčí nedostatky, které věrohodnost zjištění zpochybňují.
9. Tyto námitky také nejsou důvodné. Skutek byl prokázán výpověďmi policistů a další obsah spisu, zejména videozáznam tyto výpovědi nijak nevyvrací. Jakkoliv žalobce zdůrazňoval, že k přestupku mělo dojít za občanského soumraku, nijak neprokazoval, že právě proto policisté nemohli vidět, zda je připoután bezpečnostním pásem. Z videozáznamu z policejního vozu je zřejmé, že světelné podmínky to nijak nevyklučovaly. Stejně tak se správní orgány vypořádaly i s tím, zda hlídka mohla vidět do vozu žalobce z místa svého postavení: Je nelogické, že by hlídka odstavila svůj vůz tak, aby neměla výhled na hlavní silnici, na níž vykonávala hlídkovou činnost. Ani z videozáznamu pak neplyne, že byl hlídkový vůz postaven tak daleko od hranice křižovatky, že by z něj nebyl možný vhled do boku na silnici, po níž přijel žalobce.
10. K této skutkové otázce soud při ústním jednání zopakoval dokazování videozáznamem z policejního vozu a provedl dokazování mapami dostupnými na www.mapy.cz. Z toho dokazování prakticky vyplynulo jen to, co bylo již dříve obsahem správního spisu: pokud policejní hlídka ustavila své vozidlo u hranice křižovatky v ulici Jednoty naproti sportovní hale, její výhled doleva na vozovku nebyl omezen kontejnery na tříděný odpad. Postavení jasně plyne z videozáznamu – hlídkový vůz stál u hranice křižovatky, neboť hlídka bezprostředně po rozjetí již odbočovala doprava za vozidlem žalobce. Je tedy vyvráceno, že by hlídka stála vícero (desítek) metrů od hranice křižovatky.
11. Soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, že záznam je upraven („manipulován“). Jakkoliv je možné, že byl do spisu uložen ve zkrácené verzi, celý skutkový děj je na záznamu plynule zaznamenán (tj. byly odstraněny jen části nezachycující skutkový děj, tedy nevýznamné pro posouzení věci). Na záznamu není patrné ani žádné obrazové zkreslení namítané žalobcem, které by odpovídalo přiblížení obrazu, aby nebyl patrný odstup hlídkového

vozu od hranice křižovatky. Vyobrazení sportovní haly, vzdálenost přechodu pro chodce i vyobrazení vozidla žalobce odpovídá běžnému pohledu. V řízení tedy nevznikly žádné pochybnosti o vypovídací hodnotě videozáznamu (v přestupkovém řízení pak žalobce takové pochybnosti ani netvrdil).

12. Výsledek dokazování před soudem tedy bez dalšího zapadá do důkazů provedených již před právními orgány: hlídka policie viděla na vozidlo žalobce. Pokud hlídka za tehdejších světelných podmínek viděla i do vozidla žalobce, mohla vidět, že není připoután.
13. Je proto bez významu, že z videozáznamu není absence bezpečnostního pásu zřejmá – byla prokázána svědeckou výpovědí, neboť policisté shodně vypověděli, že do vozidla viděli. Teprve za situace, kdy by výpověď policistů byla relevantním způsobem zpochybněna a zároveň videozáznam skutek nepotvrzoval, existovala by pochybnost o zjištění všech skutečností významných pro posouzení věci. Nic takového ve věci dáno není.
14. Nepříléhavý je proto odkaz na zprávu Veřejného ochránce práv ve věci, kde existovala řada dalších okolností, které skutkovou verzi policie zpochybňovaly (výpovědi svědků, vzdálenost policejního vozu od místa přestupku). I bez toho však odkazovaná zpráva Veřejného ochránce práv není argumentačně přesvědčivá, a v části je i právně vadná. Zpochybňuje-li tato zpráva kvalitu policejního videozáznamu („je zřejmé, že skrze čelní sklo příjezdějících vozidel nebylo možné v důsledku odlesků vidět vůbec nic“) zcela pomíjí odlišné schopnosti lidského oka a běžné palubní kamery, tj. že ze samotného záznamu nelze bez dalšího uzavřít, zda bylo možné zaznamenaný jev okem pozorovat ve větších podrobnostech. Co je však horší, Veřejný ochránce práv činí *vlastní skutkový závěr* o tom, že policisté nemohli do vozu vidět, aniž by k tomu vedl nějaké dokazování. Mohl nanejvýš konstatovat, že z videozáznamu neplyne, zda policisté mohli do vozu vidět, tj. skutkový stav jasně neplyne z důkazu, nebyl však oprávněn konstatovat, že vidět nemohli, tj. skutkový stav je jasně zjištěn (srov. reprezentativní přehled judikatury v odst. 15 usnesení NS č. j. 5 Tdo 227/2021-130 ze dne 31. 3. 2021). To je vada, která by bez dalšího diskvalifikovala takový skutkový závěr, pokud by se jí dopustil orgán rozhodující ve věci. To Veřejný ochránce práv sice není, nezbavuje ho to však povinnosti postupovat (a uvažovat) právně korektním způsobem. Nepostupoval-li tak, jeho úvahy nemohou být brány v potaz. Stejně tak přesvědčivost argumentace Veřejného ochránce práv snižuje řada sugestivních a řečnických otázek pokládaných namísto vlastní právní argumentace. Toto stanovisko tak nemůže mít žádný vliv na posouzení (nejen) věci žalobce.
15. Bez významu je i námitka, že z výpovědí policistů i z videozáznamu není zřejmé, kdy se žalobce připoutal. Připoutání za jízdy, tedy odstranění protiprávního stavu, není znakem skutkové podstaty přestupku, takže nebylo třeba se tím podrobněji zabývat. Teprve za situace, kdy by policisté setrvali na tom, že žalobce nebyl připoután, z videozáznamu by vyplynulo, že připoután byl a v reakci na to by policisté uvedli, že se tedy připoutal za jízdy, by okamžik připoutání mohl být významný pro posouzení věrohodnosti výpovědi. Tak tomu ovšem není – z videozáznamu nevyplývá, že by žalobce byl připoután ve chvíli, kdy jeho vůz míjel policejní hlídku, a svědek Podařil vypověděl, že se žalobce připoutal poté, co za ním hlídka vyjela. Vypověděl ostatně i to, že žalobce po zastavení namítl, že má povinnost připoutat se během jízdy (srov. protokol na č. 1. 37 správního spisu). Žalovaný správně poukázal na to, že tuto výpověď svědka žalobce nijak nerozporoval. Uvedené námitka nedává příliš smysl ve chvíli, kdy by řidič byl připoután po celou dobu jízdy, ale odpovídá právě situaci, která byla ve věci dokazováním zjištěna: řidič nebyl původně připoután a připoutal se až za jízdy.

16. S ohledem na tyto zjištěné okolnosti je pak nevěrohodná i obhajoba žalobce, že pospíchal domů vyspat se před ranní směnou. Z videozáznamu nic takového neplyne, jediným zřejmým kritériem jeho rozhodování bylo, zda lze přestupek na místě vyřešit bez započtení bodů do bodového hodnocení řidiče. Není nijak excesivní, že z toho správní orgány dovodily, že žalobce si byl skutku vědom. To platí tím spíše, že nejde o ojedinělou okolnost, ale okolnost zapadající i do výpovědi svědka o tom, že žalobce argumentoval připoutáním až za jízdy.
17. Lze tak uzavřít, že městský úřad provedl dokazování, které *prima vista* úplně zachytilo celý skutkový děj významný pro závěr o spáchání přestupku. Srozumitelně, logicky a na věc přiléhavě popsal i své úvahy při hodnocení důkazů. Žalobce vůči tomu neuplatnil žádné konkrétní výhrady, které by vycházely ze skutečného obsahu správního spisu. Závěr o skutkovém stavu je tudíž výsledkem volného hodnocení důkazů ze strany městského úřadu, který má oporu ve spisu a netrpí žádnou procesní vadou či logickou vadou úsudku. Na odůvodnění rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí městského úřadu proto v podrobnostech postačí odkázat (řízení o žalobě podle § 65 a násl. s. ř. s. je přezkumné, nikoliv nalézací řízení).

Závěr

18. Z uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že nedošlo k vadám řízení před žalovaným a že jeho rozhodnutí je zákonné. Žalobu proto zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 30. července 2021

Mgr. Jan Šmakal v.r.
soudce